

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XV. Sor. Joanna Deum rogat ut ad filium animarum utilitatem denuo
velit multas cruces, numismata & Rosaria benedicere: enarraturque
multiplex virtus, quam Deus eisdem indidit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

„teque anima, ac ostende posthac,
„quàm ardenti corde me deperias.
„Sataque quoque magis magisque
„pro utilitate commodoque proxi-
„mi tui pati. Tali ratione Sponsus
Cœlestis animabat atque incitabat ad
patiendum & precandum Sponsam
suam Joannam. Sed enim verò haud
immeritò quis miretur, si consideret,
cùm nos naturali propensione tam
prompti facilesque simus ad gratiam
donaque Divina postulanda, at ex
opposito doloribus tantopere adver-
semur, Venerabilem tamen hanc Vir-
ginem ad patiendum tam fuisse faci-
le, ad prius verò difficulter permove-

*Eadem ad
patiendum
semper
prompta, ad
favores Dei
gratias Dei
petendas &
acceptan-
das difficilis
& quare?*

*Librum
vniuersi le-
gendum dat
D. & ibi
scriptos ex-*

nes si pro quibus illa Dominum de-
precari consuevit ei libro vitæ inscri-
pti essent. Promisit quoque Dominus
ei, omnes hosce salutem consequu-
turos. Porroque etiam ait: Sponsa
mea quid à me peres, quod ego tibi
non concedam? Ab ea die verecunda
illa plus æquo pusillanimitas ejus ab-
scellit, ita ut posthac animosè atque
audacter, necessitates proximorum
DEO expromeret, ac pro iis depreca-
retur, prout sequentia Capita mon-
strabunt.

CAPUT XV.

*Sor. Joannæ DEUM rogat ut ad fide-
lium animarum utilitatem denuo velis
multas Cruces, numismata & Rosaria
benedicere: enarraturque multiplex
virtus, quam DEUS eiſdem
indidit.*

A Nimæ illæ quæ DEO piâ familia-
ritate utuntur, sat scient, satque
experimento didicere, quòd quantò
crebriùs intimiusq; cum ipsiusq; Ma-
jestate agunt, tantò majora etiam
Divinus amor in eis capiat incremen-
ta, & quantò DEI amor augescit ma-
gis, tantò etiam necessitudinem illam
fidentiore evadere magis, nimirum
quia quòd major est Charitas, eo etiam
timor foras pellitur, licet alioquin
Divina Majestas meritiò timeatur.
Patuit illud in præcipuo hominum
amatore. Dum aliquando Christus in
S. Petri navicula versaretur, expavit
Apostolus magnoque timore exterritus
ait: Exi à me, quia homo peccator
sum, Domine. *Luc. 5.* Apparuit post-
hæc D. discipulis suis in littore maris
V u post

*habet omnes
pro quibus
eum roga-
verat.*

*Frequentior
cum Chri-
sto consue-
tudo fidu-
ciam &
amorem
auget.*

post Resurrectionem suam, *Joan. 21.*
 Ut primum D. Petrus cognovit quod
 Dominus esset, nullus eum retinuit
 timor, neque expectare potuit, dum
 remigando navigio appelleret, sed in
 mare sese coniecit & eò natavit, quod
 scilicet citius ad dilectum Dominum
 suum pertingeret. Ita me DEUS!
 Chare mi Apostole, antehac tu tam
 eras in Christi præsentiā pavidus, nunc
 verò tam audax es, & summo deside-
 rio ad ejus præsentiā anhelas! Sed
 enim verò antehac S. Petrus ita erat
 timidus eò quod tunc cum Christo
 nondum multum egerat, postmodum
 verò dilatavit se Charitas, per mu-
 tuum frequens commercium, atque
 sic is amor immodicum Divinæ Ma-
 jestatis timorem foras expulit. Simili
 ferè modo evenit Apostolica nostræ
 Virgini. Fuerat illa sat longo tempore
 coram Divina Majestate admodum
 pavidā & modesta ad postulandum
 aliquid ab ea. Posteaquam verò diu-
 tius cum ea conversata fuisset & fidu-
 cialius, ceu dilecta Sponsa, cum Di-
 vino Sponso suo egisset, tunc pavor
 ille pudorque amore aucto magis ma-
 gisque exturbabatur, ita ut etiam nunc
 cum eo colloqueretur, eumque ora-
 ret, velut si par sibi ille esset. Dicebat
 nonnunquam: Domine, hoc animum
 „ mei placitum necesse est impleas. A-
 „ ge manum mihi da obsidem, polli-
 „ cereque te id ita facturum, Renuis?
 „ Ego quoque amica tua esse nolo,
 „ nec manum tibi porrigo; sed abeo
 „ ad Patrem tuum æternum teque de-
 „ lero. Aliàs verò etiam solita erat dice-
 „ re: Estne Majestati tuæ animus fa-
 „ cere quod ego peto? O Domine,
 „ quidnam ad hæc respondes? Itane

id fieri nequit? Quinam? Non-vis? *Vide 23*
 Bene habet. Et ego cum tua Maje- *mirare al-*
 stas mihi quidpiam præceperit, idem *mirabilis*
 respondebo, quod nimirum non *DEI cum*
 possim, aut non velim. Quis ad hæc *homine su-*
 non obstupescat, mireturque mag- *miliaria-*
 nam DEI Benignitatem, cui volupe *tem & a-*
 est ut Creaturæ suæ eum talipacto co- *gendi su-*
 gant, ei; insultare præsumant? Post- *vitatem.*
 modum verò ubi Sor. Joanna ad sere-
 diit, cogitavitq; qualiter Divinæ Ma-
 jestati fuisset locuta, multum erat soli-
 cita & anxiosa, dicebatque Confessorio
 suo: Pater, grande scelus ego ad exo-
 mologesin afferò. Quidnam illud rei
 est Mater, dicebat Confessor: audax
 nimium ac impudens ego sum femi-
 na; ago cum DEO perinde ac si mihi
 esset similis. At profectò, Pater, tali ca-
 su aliter omnino facere non possum.

Porro Dominus exinde summam
 capiebat oblectationem, quando Jo-
 annam suam ita fervidam, seriam, &
 ferè immurmurantē videbat, & quia
 hic Sponsæ suæ petendi modus Maje-
 stati ejus apprimè placebat, transmit-
 tebat nonnunquam postulata ejus,
 quasi minùs advertens, differebatque
 Joannam exaudire. Tandem tamen
 dicebat: Ita mea Sponsa, ita: hoc
 „ mihi placet, summeq; delector tuâ
 „ erga me confidentiâ, quod pro certo
 „ habeas nihil me tibi negaturum ex
 „ omnibus, quæ à me postulas. Ne ul-
 „ tra molestiam tibi feceris. Nolo ut
 „ queruleris ac obmurmures. Age ma-
 „ num da mihi, en hic meam etiam ha-
 „ bes cum verbo ac promissione om-
 „ nia faciendi, quæ à me petis. Sic ergo
 „ capiebat. Sor. Joanna animum ob ta-
 „ rales insolutos raroq; favores Divini
 „ Sponsi sui ad perendum, quippe cui
 „ satis

latis jam constaret, quantam ipsius Majestas complacentiam haberet in ejus postulatis. Jam *lib. 3. c. 6.* istius historię mentionem fecimus, qualiter illa in suo lœculari statu Dominum rogaverit, ut vellet diversas Cruces, imagines, numismata, ac Rosaria SS. suâ benedictione ac singulari virtute & efficacia ad utilitatem spiritualemque fidelium animarum profectum donare, in Religioso nunciatu majore etiâ zelo charitatisq; ardore quâm

Motus in fine velocior, amor in fine ardentior.

Joanna instat iterum pro benedictione Rosarii, Crucis, &c.

antea pro eisdem institit. In fine liquidem Charitas consuevit esse fortior, ac non paulò quâm principio ardentior: Uti & Aristoteles Philosophus *l. 4. Eth. c. 25.* asseverat lapidem, qui in terram, tanquam naturale suę quietis centrum cadit; longè velocius impetuosusque cadere in fine lapsus quâm in principio. Eodem profus modo sese res habet cum amore, de quo D. Augustinus ait: esse illum naturale pondus, quod nos trahit impellitque ad id quod amamus. Sic ergo etiam in hac DEI famula velocior fuit in fine annorum Charitas, quâm in principio. Ideoq; etiam Joana dictis Crucibus, iconibus, numismatibus, ac Rosariis majorem Divinæ benedictionis affluentiam exoravit & obtinuit. De hac Divina benedictione, variaque illius ac multiplici virtute & efficacia præsentî Capite tractare constitimus. Ut verò id ad veritatis amissim agatur, animus est ante omnia irrefragabilibus argumentis veritatem hanc constabillire.

Principio cum communi Theologorum nostrorum doctrina teneo & dico: Sanctitatem suam summum Pontificem, tanquam Christi Vicariū posse hic in terris largiri indulgentiā

iis hominibus, qui aliqua Rosaria, numismata, Cruces, imagines, aut similes alias res pias gestant, quodque ad hoc sua Sanctitas legitimā neque minùs piā sanctaq; sit potestate prædita, gravibus omninò de causis, quas pariter Theologi nostri afferunt. Secundo teneo cum solida beneque fundata opinione, quod nimirum Christus D. nullam Indulgentiā, absq; Apostolica sede largiatur. Pater hoc perspicuè in singulari illa, & ab universa Ecclesiâ Catholica tantū æstimata, tantū venerata Indulgentiâ Portiunculæ dicta, quam quidē Christus Servat. noster S. Francisco largitus est, cum hoc tamē mandato, ut pro ejus Indulgentiæ confirmatione apud suā Majestatis Vicariū videlicet Romanū Pontificē insistat.

Ex hoc sequitur primò, quòd de nullis Rosariis, Crucibus, sigillis ac numismatibus, quæ Christus D. benedixit, eaque benedictione multiplicè eis variamq; virtutem indidit dici queat effectum Indulgentiarum in se continere, quamdiu non constat Pontificē seu Christi Vicarium, talem eis indulgentiam concessisse, aut eam confirmasse. Sequitur item ulterius, quòd Rosaria & reliqua pietatis monilia, quæ ad intercessionem nostræ Sor. Joannæ in Cælum sunt delata, nullam Indulgentiam contineant, quandoquidem nullo solido scripturæ alicujus testimonio constat, aliquem Pontificem talem eis Indulgentiam tribuisse. Eamobrem insignis esset temeritas, in hac materia, quæ ad spirituales Pontificis jurisdictionem pertinet, rem incertam in vulgus spargere. Solùm igitur de hisce Rosariis, Iconibus, numismatis, Crucibusque dicendum

Quatenus effectus Indulgentiarum in se non continent.

reſtat, Chriſtum D. ſequentes eis virtutes roborque efficacia tribuiſſe.

Viſ Efficacia Roſar. Cru- cum, ima- ginum &c. à Chriſto D. benedi- torum.

Imprimis Maieſtas Divina donat illis omnes gratias, omnemque virtutem, quam largitus eſt Roſariis S. Virginis Joannæ à S. Cruce, atque Roſariis P. Roxas, & aliis aliàs ſervis atque Ancillis DEI, ac proinde habent vim atque virtutem adverſus tempeſtates, turbines, procellas, fulmina, fulgura, incendia, & alios adverſos caſus & morbos. Continent pariter vim contra ſpiritus Tartareos, & omne genus veneficia, dæmonumque artes. Ad hæc inſerta fuere Calici ſeu ſcyphi in quo Chriſtus D. ſuprema in Cœna conſecravit, ab eoque contactu tam præcipui Sacri pi- gnoris, innumerarum virtutum & gratiarum participes evaſere.

Secundò continent virtutem contratentiones, ſcrupulos, ac potiſſimum ſenſuales oblectationes. Hanc virtutem adeptæ ſunt ab attritu Chriſti Salvatoris noſtri, eò quòd D. ejusdemque Sanctiſſima Mater, uti & D. Franciſcus ac S. Clara, materiales illas coronas, numiſmata, imagines &c. in ſuis geſſerit manibus, perque impenſam illis ab ſe benedi- ctionem, has aliasque varias vires communicarunt.

Tertiò quilibet Sacerdos, aut aliàs quivis hominum, cujuſcunque ſit ille conditionis, qui vel unicum granum ex Roſariis hiſce habebit, huic largitur Chriſtus D. ſingularem gratiam ac virtutem moribundis in extrema eorum neceſſitate aſſiſtendi, eoſque ad bonũ ac felicem vitæ exitũ diſponendi. Sed verò nemo ſibi perſuadeat

velim, prædicta Roſaria vel granum ſeiſis eam continere virtutem, aut poſſe illa ejusmodi effectus producere naturali ſuâ virtute, tanquam præcipua & Phyſicè efficiens talis efficiens talis effectus cauſa, ſed moralis duntaxat mediũ habere rationem. Sic proſus ſæpenumero cernimus, quòd mediantibus quibuſdam Chriſti D. Sanctiſſimæ Dominae noſtræ, aliorumque Divorum ſignis ac imaginibus miracula parentur. Non equidem quaſi hæ majorem in ſe virtutem habeant, quàm aliaſ imagines, ſed quòd Chriſtus D. præſentiâ ſuâ talia mirabilia efficiat, qui in talibus ſignis atque imaginibus vult ſingulari veneratione coli, atque ſic non corporibus modò naturæ dona ſanitate ſemperve donet, verũ & animabus ſupernaturales largiatur gratias. Ad hunc modum aſſerimus nos ad honorem Sponſæ ſuæ Joannæ à JESU MARIA iis omnibus, qui Roſaria aut aliquod eorum granum habent, DEUM peculiarem tribuere ſpiritum & fervorem, moribundos ad felicem obitum vitæque finem adjuvandi.

Quartò. Unuſquiſque qui e granis iſtis unum, aut integra habuerit Roſaria, & in agone ſuo SS. JESU vel MARIAE nomen invocaverit, aut ſi ad illa efferenda ipſe viribus caret, alius quiſpiam ejus loco id præſtiterit, tum ejusmodi moribundum DEUS liberabit à temptationibus Diaboli, eumque ad obeundam feliciter mortem adjuvabit interventu S. Franciſci & S. Claræ. Nemo tamen ideo debet opinari, quaſi is, qui granum aut Roſarium habet, ſuæ ſit ſalutis certus.

certus; sed sic intelligendum est, quod DEUS tali homini peculiari majorique gratiæ in ejus decessu sit ad futurum auxilio, ita ut si in bonum suum illo uti velit, exinde salutem suam in tuto collocare queat. Omnes hosce effectus gratiasque indulsit etiam Christus D. omnibus Rosariis, quæ famula sua Joannæ gestatura esset, aut suis atrectatura manibus, quod sanè permagnum, singulare vixque auditum est privilegium, & eximia prærogativæ favor. Multis variisque experimentis cognita est vis ac efficacia prodigiosorum istorum Rosariorum in

Multa patranur à Deo in diversis regionibus per eam tacta.
Hispania, Gallia, Germania, Polonia Flandria, atque India, Miracula varia, quæ in jam dictis regionibus patrata fuere testata sunt. Sopita nimirum incēdia, ægri de quorum vita conelamatum fuerat momento sanitati redditi. Maligni spiritus ex obsessorum corporibus eliminati, profecti, & quamplurima alia, quæ hic non memoro, quippe quæ aliqua quidem ex parte, non tamen ita expresse, planè, ac patenter, ut ego optarim adducuntur in processu, quem ad promovendam Sor. Joannæ Beatificationem, Archi-Episcopali auctoritate formavit Reverendissimus D. Antonius Keyno Archi-Episcopus quondam Hispalensis dum adhuc Burgensium Archi Antistitis potiretur.

Nihilominus tamen tutè ego benevolum Lectorem certum reddere queo, quod cum Patres tam Provinciales, quam Guardiani, è Gallia, Italia, Germania, Polonia & Flandria, ad Generalem Conventum seu Capitulum advenissent, avidissimi fuerint consequendorum ejusmodi Rosario-

rum, seridè asseverantes DEUM Optimum indies in eorum Regionibus per eadem ingentia patrare miracula. Id si verum est, non ego tamen sperarim id nobis eventurum fore, quod Civibus Hierosolimitanis, Joachimi Regis temporibus, dum scilicet S. Civitatem Nabuchodonosor Rex expugnavit, & capto Rege thesauros templi secum asportavit. O Sancte DEUS! exclamat hic Theodoretus. Quod una Urbs ac Rex capiatur, infortunatis belli casibus adscribi potest; Verùm quod ornamenta sacræque thesauri templi diripiantur & auferantur, singularis procul dubiò est DEI permissio, quia scilicet tales thesauri à terræ incolis non sat in veneratione habebantur. Fit igitur, permitte DEO, ut peregrini alioq; solonati homines eos aliò transferant.

CAPUT XVI.

Sor. Joannæ exorat pro animabus in Purgatorio: referunturque illarum innumera, quas illa ex eo pœnarum ergastulo liberavit.

S. Matthæus Evang. memorat cap. 27. Christum D. ac Servatorem nostrum in stipite S. Crucis pendentem à summis Sacerdotibus multisque aliis, appetitum blasphemias fuisse, alios è contra summam in eum gessisse commiserationem. Qui præteribant blasphemabant eum: Centurio verò cum iis, qui ipsi aderant viso terræ motu & quæ fiebant, timuerunt valdè atque dixerunt: verè Filius DEI erat iste. D. Ambrosius *supr. c. 10. Luca ait: Diversas ejusmodi*

Vu 3 adven-